

PARAULA I VIDA

Els valors fundadors d'Europa

«És important que Europa no permeti que el seu model de civilització es desfaci pam a pam». Aquesta expressió, franca i dura, la pronuncià el Papa Benet XVI el 19 d'octubre de 2009, en rebre les cartes credencials del senyor Ives Gazzo, nou cap de la delegació de la Comissió de les Comunitats Europees davant la Santa Seu.

Tot el discurs del Papa, en aquesta ocasió, es caracteritzava per una especial franquesa. Per això mereix d'ésser recordat perquè reflecteix un problema per al nostre continent que ve de lluny i que dista molt d'estar resolt de forma positiva. L'ambaixador, en les seves paraules al Papa, definí la Unió Europea com «una zona de pau i d'estabilitat que reuneix vint-i-set estats amb els mateixos valors fonamentals».

Joves polonesos celebrant l'ingrés del seu país a la Unió Europea

«Es tracta d'una encertada presentació», digué Benet XVI en el seu discurs de resposta. Però acte seguit va fer aquesta matisació, que expressa molt bé la manera de pensar del Papa teòleg: «Tanmateix —subratllà el pontífex— és just observar que la Unió Europea no s'ha dotat d'aquests valors que conduïren a la seva creació i foren la força de gravetat que atragué vers el nucli dels països fundadors les distintes nacions que posteriorment s'hi adheriren al llarg del temps.»

Afegí el Papa que aquests valors són fruit d'una «llarga i sinuosa» història i que ningú pot negar que el cristianisme ha exercit un paper destacat en la seva configuració. De quins valors es tracta? El Papa indicà els que segueixen: la igual dignitat de tots els éssers humans, la llibertat de l'acte de fe com a arrel de la resta de llibertats cíviques, la pau com a element decisiu del bé comú, el progrés humà —intel·lectual, social i econòmic— com a vocació divina i el sentit de la història que se'n deriva. Tots aquests són elements centrals de la Revelació cristiana que segueixen modelant la civilització europea.

En suma, Benet XVI subratllà que Europa nasqué d'una «visió antropològica determinada» i que existeix actualment un veritable perill de dissolució d'aquesta visió de l'home i d'aquests valors. Es referí també a la «tradició humanista» del nostre continent i a la «visió transcendent de la persona humana, que constitueix el tresor més valuós de l'herència europea».

Al·ludint a les diverses reaccions que s'han donat en les institucions europees quan s'ha plantejat la qüestió del reconeixement de les arrels cristianes d'Europa, Benet XVI volgué sortir al pas d'un cert malentès: «Quan l'Església recorda les arrels cristianes d'Europa —subratllà davant l'ambaixador— no cerca un estatut privilegiat per a ella mateixa; vol fer memòria històrica recordant sobretot una veritat —que cada vegada se silencia més—, això és: la inspiració decididament cristiana dels pares fundadors de la Unió Europea.» La referència a Schumann, Monnet, Adenauer i De Gasperi, entre d'altres, resultava diàfana.

El Papa alemany es felicità per les actuals «excel·lents relacions» que mantenen les Comunitats Europees i la Santa Seu i reafirmà un cop més el seu europeisme en manifestar que l'Església catòlica desitja «acompanyar» la construcció de la Unió Europea.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Solidaritat dels cristians davant la crisi econòmica

► Aquesta foto de la processó de Corpus, que enguany es va celebrar el 26 del pasat mes de juny, enmig de les calors de l'estiu, ens recorda que el cardenal Martínez Sistach, en l'homilia de la missa celebrada al Pla de la Seu, va lloar la solidaritat de les parròquies amb les víctimes de la crisi econòmica i va animar a tots —sobretot a Càritas, la diocesana i les parroquials— a continuar en aquest compromís. «Crèixer en la solidaritat davant la crisi econòmica —va dir— ha estat un dels tres objectius prioritaris del nostre Pla Pastoral Diocesà i dono fe que s'ha anat aplicant moltíssim arreu de l'arxidiòcesi amb generositat i creativitat. Estem preparant un nou Pla Pastoral i tots aquells als qui s'ha anat consultant demanen que mantinguem aquest objectiu perquè dissortadament la crisi econòmica perdura i fa sofrir moltíssimes persones, famílies i institucions.»

GLOSSA

Fent camí amb Jesús

Fa sis anys, quatre famílies amb quinze fills d'entre setze mesos i deu anys decidiren emprendre un pelegrinatge familiar d'amistat i de fe. Pretenien fer el Camí de Santiago per etapes des de Somport. Cada any un tros, aprofitant un pont o dies de vacances. Tenien com a projecte de fons la transmissió de la fe als fills en el peregrinatge de la vida.

Durant aquests anys, s'hi han afegit sis famílies més. Ara són cinquanta els pelegrins amb cotxets, motxilles, adolescents, que tiren de la colla de mitjans i petits. Una comunitat on cadascú fa la seva aportació en les tasques prèvies —recerca d'allotjament, intendència, preparació de ruta— o en les pròpies de cada etapa —pregària del matí, jocs d'entreteniment, explicar llarguíssims contes per distreure el cansament dels més petits, preparar entrepans...

Els pares escrivien en un final d'etapa: «Des del primer any fins avui, a Carrión de los Condes, hem caminat molt i el camí no només és mesurable en quilòmetres. Hem avançat molt com a persones, com a equip de matrimonis, en el compromís amb els altres, en l'experiència de transmissió de la fe als fills. Hem après de la gent del camí, de la seva perplexitat en veure el grup i de l'acollidora resposta a cada poble. Hem caminat sota la pluja fent bona cara a les adversitats, hem des-

cobert els nostres fills en una vessant diferent de relació amb els altres, amb la natura, amb Déu, i també la seva capacitat d'esforç i d'encomanar il·lusió. L'experiència ens ha ensenyat que la fe en comunitat encoratja, que no fem comunitat només entre nosaltres, sinó també amb tots els pelegrins d'ara i de sempre.

Caminar ens ha ajudat a ser pacients, perseverants, servicials i generosos. Ha estat una gran oportunitat per als nostres fills, per aprendre que no sempre la recompensa i la satisfacció són immediates. Hem gaudit de les petites coses i contemplat Déu en la ruta. Sabem que el camí en companyia és menys feixuc. Preguem per poder continuar pelegrinant i aprenent durant tota la vida.»

Quina joia fer camí com Jesús, que passava pertot arreu fent el bé, que feia excursions amb els seus amics, que es manifesta ressuscitat en el camí d'Emaús! Perquè el camí compartit i compartint converteix els caminants humils en pelegrins, i Déu i ells compassen el pas.

Vist des de fora, qualsevol podria pensar en la mandra, les dificultats, els riscos...; tantes excuses que es podrien trobar per no iniciar el camí... com en altres situacions de la vida. «Feliç l'home que en tu troba la força: de bona gana emprès el camí!» (Sl 84,6).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Estimat Senyor Bisbe: Permeti'm dir-li la meva gratitud pel consol i fortalesa que la seva *Glòria del martiri* (la carta pastoral que Torras i Bages dedicà als fets de la Setmana Tràgica) m'ha dut a l'espe-

rit. Sols en la seva elevació i profunditat podia orientar-se el nostre judici i asse-

renar-se la nostra tribulació [...]. Mes ara, veient l'arrel en les profunditats de la terra, en el misteri de la perpètua lluita entre el bé i el mal que està en les entranyes de la creació; i veient la flor en l'amor que tira sempre cap al cel, ja no pot estranyar-nos la substància de lo fet, i els seus accidents ens semblen insignificants i miserables.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 11-09-1909)

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblats a comprar-se menjar». Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Jesús respongué: «Porteu-me'ls.» Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-3)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclínad el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias de favores.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,35.37-39)

Hermanos:

¿Quién podrá apartarnos del amor de Cristo?:

¿la aflicción?, ¿la angustia?, ¿la persecución?, ¿el hambre?, ¿la desnudez?, ¿el peligro?, ¿la espada? Pero en todo esto vencemos fácilmente por aquel que nos ha amado. Pues estoy convencido de que ni muerte, ni vida, ni ángeles, ni principados, ni presente, ni futuro, ni potencias, ni altura, ni profundidad, ni criatura alguna podrá apartarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, Señor nuestro.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo, al enterarse Jesús de la muerte de Juan, el Bautista, se marchó de allí en barca, a un sitio tranquilo y apartado. Al saberlo la gente, lo siguió por tierra desde los pueblos. Al desembarcar, vio Jesús el gentío, le dio lástima y curó a los enfermos. Como se hizo tarde, se acercaron los discípulos a decirle: «Estamos en despoblado y es muy tarde, despide a la multitud para que vayan a las aldeas y se compren de comer.» Jesús les replicó: «No hace falta que vayan, dadles vosotros de comer.» Ellos le replicaron: «Si aquí no tenemos más que cinco panes y dos peces.» Les dijo: «Traédmelos.» Mandó a la gente que se recostara en la hierba y, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición, partió los panes y se los dio a los discípulos; los discípulos se los dieron a la gente. Comieron todos hasta quedar satisfechos y recogieron doce cestos llenos de sobras. Comieron unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.

Multiplicació dels pans (Gravat del *Llibre d'Hores* del Duc de Berry. Museu Condé, Chantilly)

COMENTARI

Menjar per a tothom

La crisi que patim està prenent dimensions universals. O potser el que passa és que estem veient molt de prop unes necessitats que en altres parts del món són habituals i ara ens arriben també als països rics. Entorn nostre creixen l'atur, la pobresa, fins i tot la fam. Cada dia hi ha més persones que no tenen mitjans ni tan sols per viure dignament o per mantenir la seva família. Institucions com Càritas veuen com van creixent les peticions d'ajuda que els arriben, i se senten incapaces de donar resposta a totes les necessitats. Davant d'aquesta situació està començant a manifestar-se en la nostra societat la sensació que no podem fer-hi res o que no ens

correspon a nosaltres, i ja hi ha gent que demana, per exemple, que els immigrants se'n tornin als seus països.

Els evangelis expliquen que en una ocasió Jesús es trobava en un lloc despoblat i hi havia molta gent amb ell. Com que fa estona que hi són, i han de menjar, els deixebles s'acosten a Jesús i li proposen que se'n vagin i que cadascú es compri el que necessiti. De manera inesperada i sorprenent, Jesús diu als deixebles que s'encarreguin de donar menjar a tothom. Ell mateix pren la iniciativa i, després d'invocar Déu, comença a repartir els aliments que tenen a mà. La multitud era molt gran, i tanmateix hi va haver menjar

per a tothom. Fou així perquè van ser generosos? Perquè cadascú va compartir el que tenia? Perquè Jesús era amb ells? La generositat, la confiança i la pregària van fer realitat el que semblava impensable.

La mateixa experiència és possible també avui. En el món hi ha recursos per alimentar tothom qui passa fam. Això sí, cal decisió, generositat, capacitat de compassió i ganes de compartir.

Sigui aquí o sigui en altres llocs del món, hi ha molta gent que necessita aliment. I nosaltres tornem a sentir la veu de Jesús que ens diu: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.»

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14,22-33 (o bé: 14,13-21)
 ■ **dimarts**: Nm 12,1-13 / Sl 50 / Mt 15,1-2.10-14 (o bé: 14,22-36) ■ **dimecres**: Nm 13,2-3a.26-14,1.26-30.34-35 / Sl 105 / Mt 15,21-28 □ **dijous**: Nm 20,1-13 / Sl 94 / Mt 16,13-23 ■ **divendres**: Dt 4,32-40 / Sl 76 / Mt 16,24-48 □ **disabte**: Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19 / Sl 96 / Mt 17,1-9) ■ **diumenge** vinent, XIX durant l'any (lit. hores: 3a setm.): 1Re 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33.

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Josep (5) La gestió del perdó

Josep es mostra com un mestre en el difícil art de perdonar. La seva intervenció en el conflicte amb els seus germans posa de manifest una saviesa extraordinària i un gran sentit comú.

En primer lloc, intervé per tal que ells s'adonin del mal que han ocasionat. Els fa despertar els records del que han fet. Perdonar no vol dir ignorar el mal. Per fer reviure el conflicte a la seva família, repeteix la situació de perdre un germà. A més, els dona espai per reflexionar. Primer els empresona durant tres dies. El resultat és l'esperat. S'adonen del mal comès: «Ara paguem el mal que vam fer al nostre germà, perquè no el vam escoltar quan veïem que, angoixat, ens suplicava. Per això ara ens cau damunt aquesta tribulació» (Gn 42,21).

Josep, per ser capaç de perdonar, necessita una dosi de bons sentiments, i aquests sentiments romanen en el seu interior. Els ha de desvetllar. La presència de Benjamí, fill de la seva mateixa mare, provoca aquest miracle. Amb el cor commogut de

veure el seu germà petit, Josep va haver de sortir de pressa de la sala perquè se li negaven els ulls. Entrà a la seva cambra i es posà a plorar (Gn 43,29-31).

Ara ja està preparat per perdonar, però cal que els seus germans estiguin en disposició de ser perdonats. Cal que en ells es desvetlli el millor d'ells mateixos. Per aconseguir-ho, Josep dissenya una estratègia enginyosa: fa amagar una copa de plata en el sac de Benjamí i envia el majordom de palau a escoltar la caravana.

En descobrir la copa amagada en el sac de Benjamí, i conduïts a la presència de Josep, Judà, desesperat, pren la paraula i explica que no pot tornar a veure el seu pare sense Benjamí, perquè l'ancià moriria de tristesa en perdre un segon fill. I Judà s'ofereix per quedar-se com a esclau en lloc de Benjamí. Ara ja s'ha produït el miracle del perdó. La reconciliació és possible. Josep és un mestre en el difícil art del que avui denominem intel·ligència emocional.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Defensa de la pregària de petició

Amb una certa freqüència, s'acostuma a rebutjar la *pregària de petició* o, almenys, a considerar-la com una forma inferior, qualificada sovint de màgica, pròpia dels *no perfectes*. Se la presenta com una forma infantil, premoderna, supersticiosa i molt poc espiritual, perquè Déu —diuen— no té cap necessitat de les nostres demandes.

Creiem, però, que la pregària de demanda és la *pedra de toc* de la fe, perquè el qui prega la pronuncia amb confiança i està disposat a acceptar, no d'una manera resignada i fatalista, sinó acceptant, del poder i la bonesa de Déu, el fet de ser escoltat o no.

A la nostra manera d'entendre, la pregària de petició posseeix un tret que, almenys des d'una perspectiva antropològica, té una importància sense límits. En efecte, aquest tipus de pregària és plenament *humana* pel fet que parteix d'allò que, en un aquí i un ara concrets, és a dir, històricament, necessita, pateix, avorreix, anhela i estima una persona o un grup humà determinats.

Però hi ha un altre fet important —potser seria més apropiat dir decisiu— en favor de la pregària de petició: perquè en la creació continua descabdellant-se el temps de l'home: la *creació* —o, potser, des d'una perspectiva antropològica, fora més exacte parlar d'*història*— que encara no ha estat acabada, roman incompleta, necessita complements. Estem en la història, no pas en el *final de la història*. Estem en l'espai i en el temps, és a dir en aquella situació pròpiament humana en la qual l'home pot fer el bé o pot fer el mal a l'home.

I és aquí on intervé un factor decisiu per a la humanitat en el seu conjunt i, molt en especial, en relació amb la pregària: *Déu s'ha encarnat*. Encarnar-se significa que ha *abandonat* les dimensions i les perspectives *celestials* i ha adoptat, *propter nos et propter nostram salutem*, les humanes.

Lluís Duch

(Religió i comunicació, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

31. ✠ Diumenge XVIII de durant l'any. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. Dilluns. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696-Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. iv), d'origen africà; Stes. Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. Dimarts. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere-Julia Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. Dimecres. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiàtria, deixebra de Pau a Filipis (s. i); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. Dijous. Sant Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana mr.

5. Divendres. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Reimei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. Dissabte. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. iv); sant Just i sant Pastor, noiets germans màrtirs d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdès, papa (514-523).

INTENCIONS DEL SANT PARE (agost)

General: Que la Jornada Mundial de la Joventut fonamenti més els joves en Crist.

Missionera: Que els cristians d'Occident recobrin l'entusiasme de la fe.

EDUCAR

El respeto a la diversidad

Nuestras escuelas deben tomar buena nota de que, quizá, si educamos con lentitud saldremos algún día del pelotón de los torpes, del lugar destacado del *ranking* del fracaso

escolar europeo en que ahora nos encontramos inmersos.

Los verdaderos docentes son conscientes de que aprender para pasar un examen y olvidar aquello que se ha aprendido puntualmente es perder el tiempo. La educación debe basarse en una nueva idea de disfrutar y al mismo tiempo aprovechar a fondo las horas de que dispone. La educación lenta respeta el ritmo personal y es flexible. Es una educación que busca encontrar el ritmo de aprendizaje de cada uno y de cada actividad. ¡Aquí no se penaliza la lentitud!

«El verdadero maestro es aquel que sabe quedarse pasivo y esfumarse para que el niño descubra lo que él le enseña», nos apunta el filósofo galo Maurice Blondel. Y entre nosotros circula la sentencia catalana: «El bon mestre sota d'un pi fa escola» (El buen maestro bajo un pino hace escuela).

Hay que respetar el ritmo de aprendizaje de cada persona, singular y diferente del otro. Si de verdad somos conscientes del hecho diferencial de que todos somos iguales (en cuanto a oportunidades educativas, claro está), pero diferentes en nuestras posibilidades potenciales de desarrollo, hemos de individualizar los proyectos educativos. Así pues, en las escuelas no puede haber una atención a la diversidad del alumno sin reivindicar el tiempo justo que cada niño necesita para adquirir y asimilar conocimientos. Quien dice en la escuela, dice en casa.

Los niños con trastornos, con dificultades o deficiencias son candidatos a recibir una educación lenta, adecuada a sus necesidades. Llevo años insistiendo en que es la escuela la que tiene que adaptarse al niño, no el niño a la escuela.

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JAUME CASAMITJANA

Els joves i el sacerdoti

Els bisbes responsables del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya han renovat recentment Mn. Norbert Miracle com a rector del Seminari, i han nomenat Mn. Jaume Casamitjana nou vicerector, en substitució de Mn. Pere Oliva. Jaume Casamitjana, de 34 anys, ha estat nomenat, també, rector del Seminari de Vic, càrrec que compaginarà amb els de delegat de Pastoral Juvenil, vicedirector de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i jutge del Tribunal Eclesiàstic.

La seva joventut l'ajuda a connectar amb els seminaristes i amb els joves de la seva diòcesi?

Sí, el fet de ser jove pot ajudar a entrar en diàleg, a compartir inquietuds... I també permet testimoniar que es pot ser jove i plenament feliç en l'entrega total al Senyor. El llenguatge per fer-ho ha de ser significatiu, alegre i entusiasta, sense desvirtuar evidentment el missatge que ens ha estat transmès. I, al mateix temps, hem de ser capaços de donar raó de la nostra esperança, amb un testimoni de vida coherent, eclesial i radicalment compromès amb la Bona Nova. Així podem ser més creïbles en el nostre anunci del Regne.

Què caldria fer per atraure els joves al sacerdoti?

És veritat que hem d'entonar el *mea culpa*, ja que en ocasions no hem sabut transmetre amb joia i esperança el tresor que portem en vasos de terrissa. Però també cal afirmar que la nostra societat acusa les repercussions de l'anomenada postmodernitat, concretament l'actual clima agnòstic, antirreflexiu, pragmàtic i d'exaltació del jo que predomina en el teixit cultural occidental. Es fa difícil parlar en termes d'entrega total, de compromís per tota la vida i d'acceptació de la crida de Déu. Davant de tot això, als sacerdots se'ns demana més radicalitat en el seguiment del Crist, no en tinc cap dubte, per tal de sacsejar els cors adormits dels joves.

Per què un esdeveniment com la JMJ atrau tants joves d'arreu del món?

A mi m'agrada veure la JMJ com un esdeveniment eclesial en què ens trobarem amb persones de tot el món, unides per celebrar i viure l'experiència de ser creients en el Déu de Jesucrist. Tot plegat amb el prelude dels dies previs d'acollida a les nostres diòcesis, que poden ser un bon pretext per sacsejar i reactivar els nostres joves, a cops massa poc engrescats per transformar el nostre món. I és que la fe, certament, és el llevat que pot catalitzar la revolució més esperada, la de la civilització de l'amor.

Òscar Bardaji i Martin

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Església de St. Gaietà (P. Teatins - c/ Enric Granados 6 - c/ Consell de Cent, 293). Diumenge 31 de juliol (19.30 h) comença la novena de Sant Gaietà. Dissabte dia 6 d'agost presidirà l'eucaristia de les 20 h Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Diocesà. Seguidament refrigeri. L'endemà diumenge 7, festivitat de Sant Gaietà, misses a les 10.30, 11.30, 12.30 i 20 h per celebrar la festa del sant patró. A les 18 h tindrà lloc un concert de piano solidari a favor dels menjadors infantils de Cali (Colòmbia), a càrrec de Michael Andreas Haeringer, organitzat per la Fundació «Manos Providentes».

Representació del Misteri de la Selva. L'Església de Sant Andreu Apòstol de la Selva del Camp (Baix Camp) acollirà els propers 14 i 15 d'agost el 32è cicle de representacions d'*El Misteri de la Selva*, l'esfenificació del drama assumpcionista íntegre més antic d'Europa escrit en llengua romànica al final del s. XIV. És un esdeveniment cultural de primer ordre a Catalunya, de gran interès filològic i musicològic. Representacions: 14 d'agost (22 h) i 15 d'agost (20 h). Lloc: església de Sant Andreu Apòstol de la Selva del Camp. Informació i reserva d'entrades, t. 636 541 532.

Festa de la Mare de Déu de la Cinta. Dissabte 4 de setembre, missa a la parròquia de Sta. Maria del Pi (11 h). La Mare de Déu de la Cinta és protectora dels infants que han de néixer, per això es convida totes les futures mares que desitgin posar el seu fill sota la protecció de Maria. T. 932 014 723.

CURSETS

Curs monogràfic: Les raons de l'opció pel Crist, pel Dr. Francesc Torralba. Dies: 5, 6, 7 i 8 de setembre de 18 a 21 h. Informacions i matrícula a la Secretaria de l'ISCREB, de dilluns a divendres, de 17 a 21 h (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona), t. 934 541 963 - fax 933 237 373. secretaria@iscreb.org - secretaria_virtual@iscreb.org - www.iscreb.org.

VII Jornades científiques sobre «L'univers del cervell». Organitza el Poble de Déu al Casal Sant Martí de Campelles (Ri-

Properes celebracions a la Basílica de la Sagrada Família

El Consell Episcopal de l'Arquebisbat de Barcelona, durant aquest primer any després de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família, té cura de les celebracions litúrgiques i del servei a l'evangelització i a la catequesi per a tots els seus visitants. A més de les eucaristies ja celebrades a la Basílica des de la Dedicació, el calendari de les properes celebracions de l'eucaristia és el que segueix:

Diumenge 14 d'agost, a les 11 h: Celebració de l'eucaristia amb joves d'arreu del món que participen a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) acollits a l'Arxidiòcesi de Barcelona.

Diumenge 14 d'agost, també, a les 18 h: Celebració de l'eucaristia amb joves d'arreu del món que participen a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) acollits a l'Arxidiòcesi de Barcelona.

Dilluns 15 d'agost, a les 20 h: Celebració de l'eucaristia i vetlla posterior de pregària amb els joves de París que participen a la JMJ.

Diumenge 25 de setembre, a les 17 h: Celebració de l'eucaristia amb motiu de la cloenda del Pla Pastoral Diocesà 2009-2011 i presentació del nou Pla Pastoral Diocesà amb la participació de tots els diocesosans.

Diumenge 16 d'octubre, a les 17 h: Celebració de l'eucaristia amb la participació de tots els arxiprestats de les zones pastorals 3 i 4: Badalona Sud, Badalona Nord, Gramenet, la Cisa i Mataró.

Diumenge 23 d'octubre, a les 17 h: Celebració de l'eucaristia amb ordenació de preveres diocesans.

Diumenge 6 de novembre, a les 17 h: Celebració de l'eucaristia amb motiu de l'aniversari de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família que presidí el Sant Pare Benet XVI i celebració del 50è aniversari de l'ordenació sacerdotal del Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona.

Dissabte 12 de novembre, a les 17 h: Celebració de l'eucaristia en sufragi dels difunts de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Diumenge 18 de desembre, a les 17 h: Celebració de l'eucaristia amb motiu de la Jornada per la Família.

Oportunament s'anirà informant sobre com accedir a la Basílica per participar en cada una d'aquestes celebracions.

pollès) del 7 al 9 d'agost. Amb ponències de: Ferran Martínez, psicòleg i educador social, David Jou, catedràtic de física de la matèria condensada (UAB), i Jaume Puigbó, llic. en matemàtiques i empresari. Inscripcions, t. i fax: 972 727 288; 692 603 180; csm@spdd.org.

PELEGRINATGES

Grup Claret d'Ecumenisme. Amb guiatge bíblic del P. Anton M. Vilarrubias, cmf, organitza els següents pelegrinatges: Viatges de sant Pau: Atenes i Corint, del 7 al 14 d'agost; Campus bíblic: Sinai 2011, del 12 al 19 de novembre. Informació i inscripcions: Viatges Magister, t. 934 879 423 i info@viajesmagister.com.

BREUS

MAGIS 2011. Més de 2.500 joves participaran a l'experiència MAGIS 2011, organitzada per la Companyia de Jesús per preparar la Jornada Mundial de la Joventut. Catalunya acollirà, del 8 al 14 d'agost, més de 300 joves repartits en 17 grups a diferents poblacions per viure experiències de voluntariat, pelegrinatge, diàleg interreligiós, treball artístic o espiritualitat, entre d'altres. Informació: press@magis2011.org, t. 645 854 546 / mgirbau@jesuistes.net, t. 933 183 736 i 686 541 295.

Cinquanta anys de la parròquia de Sant Paulí de Nola. El dia 22 del passat mes de juny el cardenal Lluís Martínez Sis-

tach visità la parròquia de Sant Paulí de Nola, situada al carrer d'Alfons el Magnànim 125, a l'arxiprestat de Provençals. Aquesta comunitat celebra aquest any el cinquantè aniversari. El rector és Mn. Salvador Torres Romeo, que també porta la parròquia de Sant Pere Armengol i que va ser anteriorment missioner diocesà al Camerún.

El cardenal Martínez Sistach parla als joves a Lourdes. Els darrers dies del mes de juny, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes organitzà un pelegrinatge al santuari de Lourdes, amb malalts i altres pelegrins de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, presidit pel cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. En la foto el veiem parlant als nombrosos joves que varen participar activament al bon resultat del pelegrinatge.

Els prínceps d'Astúries a Montserrat. El passat 14 de juliol, els prínceps d'Astúries i de Girona varen inaugurar, al Monestir de Montserrat, l'exposició de pintura de l'artista asturià Hugo Fontela, que es pot visitar a la Sala Daura del Museu Montserrat fins al 13 de novembre de 2011. Els prínceps varen venerar la imatge de la Mare de Déu i varen compartir el dinar amb la comunitat benedictina.

PALABRA Y VIDA

Los valores fundadores de Europa

«**E**s importante que Europa no permita que su modelo de civilización se deshaga palmo a palmo». Esta expresión, franca y dura, la pronunció el Papa Benedicto XVI el 19 de octubre de 2009, al recibir las cartas credenciales del señor Ives Gazzo, nuevo jefe de la delegación de la Comisión de las Comunidades Europeas ante la Santa Sede.

Todo el discurso del Papa, en esta ocasión, estuvo caracterizado por una especial franqueza. Merece por ello ser recordado porque refleja un problema para nuestro continente que viene de lejos y que dista mucho de estar resuelto de forma positiva. El embajador, en sus palabras ante el Papa, definió la Unión Europea como «una zona de paz y de estabilidad que reúne a veintisiete estados con los mismos valores fundamentales».

«Se trata de una acertada presentación», dijo Benedicto XVI en su discurso de respuesta. Pero acto seguido hizo esta matización, que es muy expresiva de la manera de pensar del Papa teólogo: «No obstante —subrayó el pontífice—, es justo observar que la Unión Europea no se ha dotado de estos valo-

res que llevaron a su creación y fueron la fuerza de gravedad que atrajo hacia el núcleo de los países fundadores a las distintas naciones que posteriormente se adhirieron a ella a lo largo del tiempo.»

Añadió el Papa que esos valores son fruto de una «larga y sinuosa» historia y que nadie puede negar que el cristianismo ha desempeñado un papel destacado en su configuración. ¿De qué valores se trata? El Papa indicó los siguientes: la igual dignidad de todos los seres humanos, la libertad del acto de fe como raíz de todas las demás libertades cívicas, la paz como elemento decisivo del bien común, el progreso humano —intelectual, social y económico— como vocación divina y el sentido de la historia que de ello deriva son otros tantos elementos centrales de la Revelación cristiana que siguen modelando la civilización europea.

En suma, Benedicto XVI subrayó que Europa nació de una «visión antropológica determinada» y que existe actualmente un verdadero peligro de disolución de esa visión del hombre y de esos valores. Se refirió también a la «tradición humanista» de nuestro continente y a la «visión trascendente

de la persona humana, que constituye el tesoro más valioso de la herencia europea».

Aludiendo a las diversas reacciones que se han dado en las instituciones europeas cuando se ha planteado la cuestión del reconocimiento de las raíces cristianas de Europa, Benedicto XVI quiso salir al paso de un cierto malentendido: «Cuando la Iglesia recuerda las raíces cristianas de Europa —subrayó ante el embajador— no busca un estatuto privilegiado para sí misma; quiere hacer memoria histórica recordando ante todo una verdad —que cada vez se silencia más—, que es: la inspiración decididamente cristiana de los padres fundadores de la Unión Europea.» La referencia a Schumann, Monnet, Adenauer i De Gasperi, entre otros, resultaba diáfana.

El Papa alemán se felicitó por las actuales «excelentes relaciones» que mantienen las Comunidades Europeas y la Santa Sede y reafirmó una vez más su europeísmo al manifestar que la Iglesia católica desea «acompañar» la construcción de la Unión Europea.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona